

Predikatie over Matthéüs 28 vers 1
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 9 april 2012

Zingen Psalm 63 : 1..

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden : 9.

Schriftlezing Matthéüs 28

1 En laat na den sabbat, als het begon te lichten tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdaléna en de andere Maria, om het graf te bezien.

2 En zie, er geschiedde een grote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe en wentelde den steen af van de deur en zat op denzelfven.

3 En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleding wit gelijk sneeuw.

4 En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden en werden als doden.

5 Maar de engel antwoordende zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet; want ik weet dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was.

6 Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft.

7 En gaat haastelijk heen, en zegt Zijn discipelen dat Hij opgestaan is van de doden; en zie, Hij gaat u voor naar Galiléa, daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het ulieden gezegd.

8 En haastelijk uitgaande van het graf met vreze en grote blijdschap, liepen zij heen om hetzelfde Zijn discipelen te boodschappen.

9 En als zij heengingen om Zijn discipelen te boodschappen, zie, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet. En zij tot Hem komende, grepen Zijn voeten en aanbaden Hem.

10 Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet; gaat heen, boodschapt Mijn broederen dat zij heengaan naar Galiléa, en aldaar zullen zij Mij zien.

11 En als zij heengingen, zie, enigen van de wacht kwamen in de stad en boodschapten den overpriesters al de dingen die geschied waren.

12 En zij vergaderd zijnde met de ouderlingen en tezamen raad genomen hebbende, gaven zij den krijgsknechten veel geld,

13 En zeiden: Zegt: Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, als wij sliepen.

14 En indien zulks komt gehoord te worden van den stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen en maken dat gij zonder zorg zijt.

15 En zij het geld genomen hebbende, deden gelijk zij geleerd waren. En dit woord is verbreid geworden bij de Joden tot op den huidigen dag.

16 En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galiléa, naar den berg waar Jezus hen bescheiden had.

17 En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden.

18 En Jezus bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

19 Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.

20 En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 29 : 2, 4 en 6.

En laat na de sabbat, als het begon te lichten.

Met de hulpe des Heeren en onder de inwachting van Gods Heilige Geest wensen wij met u te spreken over drie gedachten.

1^e. Licht over God.

2e. Licht over onze staat.

3e. Licht over de Opgestane.

Gemeente, het blijkt wel uit die eerste verzen van hoofdstuk 28: "Wie veel vergeven is, die heeft veel lief". Het Goddelijk liefdeswerk dat in het hart van deze vrouwen is uitgestort, dat heeft de wederliefde wakker gemaakt, opgewekt. Matthéüs noemt twee vrouwen, Maria Magdaléna en de andere Maria. Markus en Lukas noemen er vier. Het is om het even eigenlijk, maar waarom worden deze twee hier genoemd? Wel, omdat deze twee wel het grootste wonder in d'r leven hadden meegemaakt. Neem nu alleen maar Maria Magdaléna maar. Uit haar waren zeven duivelen uitgeworpen. Spurgeon zegt terecht: "Het lijkt wel alsof er voor die zeven duivelen zeven engelen in de plaats gekomen zijn". Wie veel vergeven is, heeft veel lief. De vrouwen, waar het hier over gaat, worden genoemd door de evangelist Lukas, in hoofdstuk 8: "Sommige vrouwen die van boze gees-

ten en krankheden genezen waren, namelijk Maria, genaamd Magdaléna, van wie zeven duivelen uitgegaan waren, en Johanna, de huisvrouw van Chuzas, de rentmeester van Herodes, en Suzanna, en vele anderen, die Hem dienden van haar goederen”.

Zie je hoe dat daar staat? En sommige vrouwen, die van boze geesten en krankheden genezen waren. Zie je? Van boze geesten. Ze waren verlost geworden, door de Goddelijke genade, van de oorzaak van de ellende. Ze waren verlost geworden van die boze geest, die duivel, die heerschappij over ze gekregen had, door hun eigen boze keus tegen God door d'r diepe val in Adam. Verlost geworden. Maar ook nog eens een keer verlost van krankheden, van de gevolgen van hun zonden, de gevolgen van hun keuze tegen God. Verlost geworden. Nou, mensen, en dat woord “verlossen” wijst erop dat je ergens in vast gezeten hebt, in geketend geweest bent, geboeid met ijzeren boeien, waar je je nooit uit los kon maken. En dan verlost. Dat is dat die boeien losgebroken worden door een hand met grote macht, ja met almacht, Goddelijke almacht, en je in de vrijheid gezet wordt. Dat hadden die vrouwen meegemaakt. Je gelooft toch zeker niet dat dat in een donker hoekje gebeurt?! Je gelooft toch niet dat dat iets is wat buiten de mens om gaat?! Of kunt u het nog stellen met dat “misschien”, en met dat “ik hoop het maar, dat het goed komt”? Dit is een zaak, die werd geweten door deze vrouwen. Dat is een zaak, dat wordt geweten door al degenen die de Heere te vrezen krijgen. Dat is een zaak, die wordt zo helder voor de ogen geschilderd, die twee woorden, die twee kernwoorden van het Koninkrijk van God: zonde en vergeving; recht en genade. Die vrouwen hadden te maken gekregen met dat Goddelijk eisend recht. Ze waren van boze geesten bevangen. Ze konden niet meer beantwoorden door eigen schuld, aan dat beeld van God. Ze konden de opdracht des Heeren niet meer gehoorzamen, Zijn wet niet meer houden. Ze waren vastgelopen met al het hunne, ontdekt dat ze in de gevangenis zaten.

Is er vanmorgen nog zo één? Die die ontdekking ook heeft mogen opdoen in zijn leven, dat je in de gevangenis zit, geboeid met banden van de dood. En dat de angsten der hel je alle troost doen missen. Is er nog één benauwd, omringd door droefenissen? Zo iets. Kun je geen kant meer op in je leven? Misschien ben je wel naar de kerk gevluht vanmorgen, en heb je gedacht: “Het zou wel een wonder zijn, maar wie weet is er nog een woord voor mij bij vandaag. Wie weet wil de Heere nog van mij afweten”. Is dat het nu in je leven? Dat je zegt: “Als God het niet doet, dan is het hopeloos verloren, dan zal het nooit meer kunnen”. Nou, dan is dit hoofdstuk wel een hoofdstuk vol van hoop en verwachting. Niet op de mens,

hoor. Nee, daar moeten we gewoon mee ophouden, want er is van ons niets te hopen en niets te verwachten. Maar de hoop die getekend en geschilderd wordt in dit hoofdstuk, dat is de hoop op God. En de hoop op God maakt niet beschaamd. De Heere is het Die in Zijn majesteit en in Zijn grote macht een weg heeft uitgedacht tot zaligheid. En dat niet alleen, Hij is het ook Die in Zijn grondeloze barmhartigheid die zaligheid meedeelt, thuis bezorgt bij mensen, ja bij beesten eigenlijk. Mensen die in de nacht verkeren, die in de kerker gevangen zitten. Mensen, als toch Maria Magdaléna bij ons in de straat had gewoond, dan had je gezegd: "Voor haar kan het nooit meer". En voor haar kon het precies wel. Dus als je nu niet meer boven een ander uit kan komen, dan kon het weleens voor de deur staan, dan kon het weleens nabij zijn.

Boze geesten en krankheden. Je maakt ook wel van alles mee in je leven. Het valt gedurig niet mee. Dan daar een tik. Dan daar een dreun. En dan daar een beuk die je even plat neer doet vallen. En hoe vaak heb je je niet overeind weten te helpen! Hoe vaak kon je niet door gaan! Hoe vaak kon je jezelf nog moed in praten: "Het zal wel meevallen"! Maar hier wordt het eigenlijk in één adem genoemd door Lukas in hoofdstuk 8: "Boze geesten en krankheden". Dat hoort bij elkaar.

Heeft het gevolg je bij de oorzaak mogen bepalen? Heb je iets mogen leren uit de weg die je in dit leven gaan moet? Is het bestaan hier op de wereld al een tranendal geworden voor je, een woestenij? Ben je de oase van de Hof van Eden, van het Paradijs, van de gemeenschap met je Schepper kwijt geraakt en is alles nu ellende? Is het je ei-gen schuld dat er van alles is wat je overspoelt? Misschien heb je eerst God nog wel de schuld gegeven. Dat hoor je toch overal: "Als God nou liefde is, waarom dan, waarom dan?" Maar wij, wij! Dat je de naam die God je na je val geeft hebt leren spellen: "Adam, Adam". Waar God van gezegd heeft: "Ten dage als ge daarvan eet, zult gij den dood sterven". En die doodsklok staat nu elke dag te luiden. Ja, bij begravenissen, jazeker. Maar ook als je naar de dokter moet en dat kwaaltje wordt ontdekt. En ook als we horen dat Van Wijk nu in het ziekenhuis ligt met zo'n beroerte. En al die dingen die in het leven ons overspoelen, dat zijn die krankheden die ons willen bepalen, door de Goddelijke goedheid, als Hij het schenkt, bij de oorzaak. Namelijk: wij zijn gevallen. Wij zijn van God af gevallen. En weet je waar wij naar toe gevallen zijn? Ja, wij zijn in de hoogmoed gevallen, zeggen we dan, enzo. Dat is allemaal goed. Nee, dat is niet goed trouwens, maar dat is waar. Wij zijn in de hoogmoed gevallen. Maar weet je waar wij nu werkelijk in gevallen zijn? Wij zijn in het graf gevallen. En weet je wat nu die dikke steen was, die grote

steen die voor dat graf van de Heere Jezus gewenteld was? Weet je wat dat nu voor 'n steen is, waar dat het zinnebeeld van is? Dat is het zinnebeeld van de zonden van heel Gods Kerk, van al Zijn volk. En met geen mogelijkheid kunnen wij die steen van ons zondegraf afwentelen. Met geen mogelijkheid kunnen wij ons uit dat geestelijk graf opwekken. Met geen mogelijkheid kunnen wij het geestelijke leven aannemen ofzo, zoals ons vandaag de dag ruimschoots wordt gepredikt. Je moet voor Jezus kiezen. Je moet het aannemen. Nou er valt niets aan te nemen als je gebonden ligt in de dood en in het graf. Er valt niets te kiezen als je je dodelijke keus al gemaakt hebt. Waar moet je nu eigenlijk naar toe lopen als je als een dode in het graf ligt? Is het onmogelijk voor je geworden om zalig te worden? Kan het niet meer? Nou, dan laat dit hoofdstuk zien dat dwars door onze onmogelijkheden heen de Heere Zijn hemelse mogelijkheden biedt. En dat de Heere ruimte maakt in de krapte en in de benauwdheid van je bestaan. Dat Hij de dag laat aanlichten in de nacht van je ziel. Dat laat dit hoofdstuk wel zien. Want die vrouwen, die gingen naar dat graf toe. Moet je zien hoe dat het er staat. "En laat na de sabbat, als het begon te lichten". Ze hadden de ordening Gods gehandhaafd. Ze waren op de sabbat thuis gebleven. Met een vurig verlangen om naar dat graf te gaan, naar hun lieve Heere Jezus, al was Hij gestorven. Ook een dode Jezus trok hen nog. Ze wensten bij Hem te zijn. Maar ze handhaafden het heilig gebod van God. En nu de sabbat ten einde is, na de sabbat, als het begon te lichten, als de nieuwe dag aanbreekt, dan haasten en spoeden zij zich heen naar dat graf. Maar het betekent meer. En daarom is het Paasfeest. Daarom!

Laat na de sabbat, als het begon te lichten. Laat na de Oudtestamentische sabbat, laat na de Oude Bedeling, waar zo'n duisternis in was, omdat de volle openbaring van het evangelielicht er nog niet was. Laat na de sabbat, als God het niet alleen in de natuur deed lichten, maar als God ook ging beginnen om het in de geesten en in de zielen van Zijn volk te laten lichten. Als het de Heere heeft behaagd om de nieuwe sabbatdag te laten aanbreken, de frisse morgen van het genadeverbond in Christus. Hiermee betoont de Heere dat het oude voorgoed voorbij is. Dat oude dat slechts schaduwachtig was, wat heen wees naar die komende Messias. Hij is gekomen. Als het begon te lichten. Ja, het werd licht in de natuur, maar het ging ook licht worden in de harten van die vrouwen en in de harten van die discipelen en in de harten van al Zijn volk. Het ging licht worden, omdat Christus Zichzelf ging vertonen aan Zijn gekenden. Laat na de sabbat, als het begon te lichten, tegen de eerste dag der week kwamen die vrouwen om het graf te bezien.

Hoe zijn zij nu naar dat graf gekomen? Misschien herken je daar je eigen leven wel in. Dat zou maar zo kunnen. Dat je zo vanmorgen naar de kerk gekomen bent, met diezelfde gestalte. Ze kwamen met alle mogelijke onmogelijkheid. Ze zochten een dode Jezus. Ze konden Hem wel wat liefde brengen, maar de liefde werd niet meer beantwoord. En met die gestorven Jezus was al hun hoop in het graf vergaan. Al hun zicht op de toekomst was weg. Al hun verwachting was doodgeslagen in het sterven van hun lieve Zaligmaker. En dat niet alleen. Ze wisten het wel, dat daar een zware steen voor het graf gewenteld was. En ze vroegen dat onder elkaar af, hoe die steen nu afgewenteld moest worden. Toch! Toch is dat wel bijzonder. Zomaar als je nu kijkt naar de kerk van Nederland van vandaag. Hier spreken die vrouwen met elkaar. Matthéüs zwijgt er over, maar in de andere evangeliën wordt het wel verkondigd. Ze spreken met elkaar over de onmogelijkheid. Hoe moet nu die steen afgewenteld worden? Hoe komen ze bij de Heere Jezus terecht? Dus ze spreken met elkaar over hun onmacht en over hun onkunde, over hun krachteloosheid. Ze spreken met elkaar over hun twijfelingen, over hun vragen.

Ik heb weleens de indruk dat we zo zachtjesaan in een tijd leven waarin je niet meer over je moeiten mag spreken. Maar veel rampen zijn des vromen lot.

Deze vrouwen zijn eerlijk naar elkaar. En ze kunnen elkaar nog verdragen ook. Dat is ook zo'n wonder. Dat moet je dan maar zeggen in de ruïne van kerkelijk Nederland, dat ze elkaar kunnen verdragen en dat ze met elkaar durven te handelen over de zaak die ze bezet houdt.

Veel rampen zijn des vromen lot, maar uit die alle redt hen God. Zie maar, er geschiedde een grote aardbeving, want een engel des Heeren... In de engelse vertaling staat zelfs: "dé engel des Heeren". Dat is een engel die in de directe nabijheid Gods verkeert en de opdrachten des Heeren direct hoort, en ogenblikkelijk uit ging op het bevel van God.

Er geschiedde een grote aardbeving, want een engel des Heeren, nederdalende uit de hemel (rechtstreeks bij God vandaan) kwam toe en wentelde de steen af van de deur en zat op dezelve.

Een wonder, is het niet? Wonderlijk dat de Heere op deze manier Zijn macht en Zijn majesteit gaat tonen. Het ogenblik is aangebroken dat de Heere Jezus zal opstaan, en nu schokt de aarde voor de betoning van Gods majesteit.

Spurgeon zegt: "Toen de Koning uit de slaap des doods ontwaakte, schudde Hij de wereld. Het slaapvertrek, waarin Hij een wijle had gerust, trilde toen de hemelse Held van Zijn leger opstond. Hoe

schitterend blinkt Zijn eer". Maar Hij, die Zone Gods, die Heere Jezus Christus, Die Zich had laten binden voor Zijn volk, Die Zich in de kerker had laten stoppen voor Zijn Kerk, om die de vrijheid aan te zeggen, Die lag gebonden in het graf, onderworpen aan dat wat de mens verdiend had. Daarom is het dat de Heere een beambte, een engel des Heeren uitzendt naar deze wereld, om Hem te bevrijden uit die kerker, de banden los te maken. En zegenrijk komt de Vorst des levens uit het graf tevoorschijn.

Nu hebben die vrouwen gedacht dat ze daar een graf als alle andere graven zouden ontdekken. Ze hebben gedacht dat ze een Dode als alle andere doden zouden vinden. Maar niets is minder waar. Zijn graf blijkt uniek en enig te zijn. Hij blijkt de Eersteling te zijn uit de doden. Waar nog nooit een mens is weergekeerd uit het graf, is Hij de Eersteling en de zoete voorsmaak van de opstanding van al Gods volk.

Een aardbeving heeft de wereld geschud. En een engel wentelt de steen af en hij zat op dezelve. Als wij dat met elkaar bedenken, dat die steen het zinnebeeld is van al de zonden, al de schuld van heel Gods volk, dan is het toch wel wat dat die engel op die steen zit en daarmee als het ware een lofzang in de hemel doet ontstaan: "Het volk van God is vrijgekocht", een lofzang op de aarde doet ontstaan bij al Gods kinderen: "De verlossing is gereed gemaakt". En daarmee tart deze engel de wereld en de hel. Denk erom dat de duivel gesist heeft. Denk erom dat de duivel zijn woede heeft uitgegoten nu het gebleken is waar hij dacht gewonnen te hebben hij toch verloren heeft, eeuwig verloren. Hij was zo gelukkig dat hij eindelijk die Heere Jezus in het graf had, gestorven en weggelegd in een verzegeld graf. En nu blijkt dat zijn kop vermorzeld is en dat hij slechts Christus' verzenen heeft kunnen vermorzelen. Maar dat toch de Levensvorst heerlijk zegenrijk triomfeert. O ja, dat gebeurt er terwijl die vrouwen het niet konden bekijken. En toch, en toch waren ze naar dat graf gegaan, want de liefde drong ze. En op deze vroege morgen was het wel nacht in hun hart, maar God blijkt te regeren. Jazeker, God blijkt te regeren.

Het is maar te hopen (of niet?), dat wij het met elkaar niet meer bekijken kunnen vandaag. Dat er nog ergens een mens zit die zegt: "Ik zou niet weten hoe ik zalig moet worden". Dat het daglicht wel is aangebroken, maar dat het nacht is in je ziel. Voor het eerst en ook opnieuw, als je weggezworven bent bij de God van het leven vandaan, als je verachterd geraakt bent in de genade, als al je hoop weer is vergaan, als je weer zo wereldsgezind bleek te zijn en je de zonden weer ingedronken hebt, en er zo'n scheiding is gekomen tussen God en je ziel.

Al de onmogelijkheden brachten ze mee, en daar tegenover, daar dwars doorheen schittert God met Zijn heerlijke mogelijkheden. Het graf wordt geopend en er valt licht in dat geopende graf. Er valt licht op die Dode Die levend geworden is om nooit meer te sterven.

En die steen is afgewenteld en die zal nooit meer voor de deur van het graf terecht kunnen komen. Licht in het graf op die morgen, dat betekent: licht in de ziel van al Gods kinderen; dat betekent: licht in het hart van nu aan tot in alle eeuwigheid. Licht omdat God het licht gemaakt heeft. Die steen, die steenrots van zonden en schuld maakte het duister in het hart van Gods kinderen. Maar nu die steen is afgewenteld en de zonnestralen van de Zonne der gerechtigheid gaan heerlijk blinkend stralen in het leven en in het hart van die mens.

Heb je dat mee mogen maken? Is dat gebeurd in je leven? Leef je daar van? Waar je stervende stervend was aan eigen kant. Dat God drie-enig in deze gang je leven geworden is. Dat Hij door de nacht tot het daglicht van Zijn genade gevoerd heeft. Leef je daar van, ja, adem je daarin? Dat dat alleen de grond van zaligheid is. De hoop en de verwachting van Zijn Kerk.

Toen de dood hier zijn macht verloor, moesten de grendelen wel los. De Heere had als gijzelaar voor Zijn volk in het graf gelegen, maar nu breken de kerkerdeuren open en de gevangenis in vrijheid. Omdat... Daarom heeft de Vader die engel des Heeren uitgezonden. Omdat aan Gods recht is voldaan. Omdat de prijs der ziel, dat rantsoen, dat u en ik aan God in tijd noch eeuwigheid kon voldoen, is betaald. De rekening is vereffend. Met de bloedrode inkt van Christus' bloedstorting is geschreven: "Het is volbracht". En nu, nu het volbracht is, kan de dood Hem niet meer houden, en kan de dood al degenen die in Hem geborgen liggen niet meer houden. De steen was het symbool van onze zonden. Maar die open groeve is het symbool van de Goddelijke majesteit. Nooit zal die meer op de mond van het graf gelegd worden. Het brok der duisternis is eindelijk weg. Licht is er gevallen in het graf op deze Paasmorgen. Licht is er gevallen, niet alleen in het graf van Christus, maar ook in het graf van ons aller hart. Kijk, dat is een zaak, daar valt nu precies de scheiding. Er valt vanmorgen licht in uw en in mijn hart. Dan moet je maar zien in wie je jezelf nu tegen komt. Of het de ene groep is of de andere groep is. Of je nu bij de wachters behoort, of dat je nu bij de vrouwen behoort. Je moet het maar uitmaken voor het aangezicht van God. Want er loopt een rechtstreekse verbinding van dit kerkje naar de rechterstoel van Christus. Hij vraagt u af in deze dag: "O mens, doorziet ge uw lot? Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?" Ons allen wordt de vraag gesteld onze staat

voor God te toetsen. Onderzoekt uzelve nauw, ja nauw, of gij in het geloof zijt. Want met het grootste gemak zouden wij tegen elkaar kunnen zeggen: “Er is licht gevallen in het graf, Christus is de Levensvorst en daarmee is alles goed gemaakt, daarmee is er hoop voor elk mens”. Maar dat is tegen de Schrift. Dat weet u wel. Het Woord wijst het ons aan, dat er maar voor een bepaald volk hoop is, en voor een ander volk geen hoop. En dat wij maar van tweeën één kunnen zijn. Dat we in de grote dag der dagen of ter linkerhand des Heeren of ter rechterhand gezet zullen worden. Het zal waar worden, mensen, als God blinkende zal verschijnen om te oordelen levenden en doden, dat die eeuwige scheiding valt. En die scheiding valt in de tijd al dwars door onze levens heen, dwars door onze kerken heen, dwars door onze gezinnen heen. Er bij of er niet bij, binnen of buiten.

Want wat gebeurt er? Die wachters raken verschrikt. En vrees bevangt ze. Ja, dat gebeurt.

En die vrouwen dan? Hebben die staan juichen toen daar die engel verscheen en toen daar die aardbeving gevoeld en gezien werd? Hebben die in verwondering God geloofd? Daar lees ik niets van. Ik lees alleen maar dit: “Maar de engel, antwoordende, zeide tot de vrouwen: “Vreest gijlieden niet”. Weet je wat dat betekent? Die vrouwen vreesden ook. En daarin zijn die wachters en die vrouwen één. We hebben Psalm 29 gezongen: “Wie zou niet vrezen als de God der ere dondert!” Wie zou niet vrezen voor de betoning van Zijn macht en van Zijn majesteit. Het was toch nog zo slecht niet in de geschiedenis van ons vaderland, dat als het onweten ging, de mensen vreesachtig werden. Het was nog zo slecht niet dat ze zich verstoppen gingen, vanwege die macht en die kracht, de stemme Gods in de natuur. Het was nog zo slecht niet dat de gesprekken ophielden en geluisterd werd naar de stem van God. Het was nog zo slecht niet dat er vrees in het hart was als God Zijn mond open deed. Het is een vreselijk teken van onze dagen dat we de donder en de bliksem wensen te overschreeuwen, en dat er zo weinig nog is dat ons werkelijk verschrikt doet zijn. Met al de moeiten en al de ellende, ook de rampen in de natuur, ons niet op onze knieën brengen met een heilige vrees in het hart. Het is niet zo’n best teken.

Hier zijn wachters en vrouwen verschrikt geraakt. Daarin zijn ze één, die van God gekend zijn en die niet van God gekend zijn. Je zegt: “Bewijs het nog eens nader”. Wel, ik hoor Johannes op Patmos zeggen: “Toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten”. Dat is toch anders dan de praat: “Jezus is je Vriend”. Nee, die vrees is meer dan op zijn plaats. Ja, zeg je, als er nu een aardbeving zou komen en we zo’n bliksem zouden zien en die engel zou nederdalen,

ja, dan zou ik ook wel vrezen. Zou het waar zijn? Zou het werkelijk waar zijn? Ik zie toch even verderop in het hoofdstuk dat die wachters gewoon maar door gaan.

En u? Hoe lang hebt u al door kunnen gaan, terwijl daar uit het Woord van God toch de hamerslagen op uw ziel gevallen zijn? Waar de Heere u Zijn gestrengte oordeel heeft aangewezen en aangezegd. Waar de Heere Zijn stem als een stem van de donder heeft laten horen, dat daar dat eeuwig oordeel aanstaande is en dat elke zondaar onder Hem zal moeten wegsterven en verdwijnen. Hoe vaak is het u aangezegd, dat u als zondaar geen gemeenschap met Hem kunt hebben! En hoe lang ben je door gegaan, verder gelopen, het leven en de draad van het leven weer opgepakt? Hoe vaak heeft het je onbewogen en onberoerd gelaten, terwijl in het Woord toch de aardbeving geschiedde, omdat je hele levenshuis geschud werd? Alsof in de bediening van het Woord je beet gegrepen werd en heen en weer gehaald werd. Waarom kiest ge toch heden niet wie ge dienen zult? Hoe vaak is het al gebeurd dat het zo na aan het hart gelegd is, de bediening van het Evangelie! Dat je is toegezegd waar de werkelijke vrede en blijdschap in gelegen is, en je hebt niet gewild dat de Heere Koning over je zijn zou. Hoe vaak ben je door gegaan in de begeerlijkheid van het vlees, waar ook deze wachters in door gegaan zijn! Hoe vaak heeft het je niet aan de voeten van die gezegende Middelaar gebracht! Want, mensen, daar zullen we terecht moeten komen, want daar valt het grote onderscheid. Ze zijn allemaal vreesachtig voor de blinkende majesteit Gods en voor het bewegen van de wereld door de hand des Heeren. Ze zijn allen bevreesd, maar de engel spreekt alleen de vrouwen aan.

En hij zegt tegen de vrouwen: "Vreest gijlieden niet".

Hadden die vrouwen zich dan wat opgeknapt? O, het was natuurlijk daarom, dat ze die sabbat zo trouw gehouden hadden zeker? Ze hadden natuurlijk in Gods instelling gewandeld, en daardoor konden ze wel een beetje beter wezen dan een ander en wel voor God bestaan.

Welnee, daar moet ook de dood op. Je kerkgang, en op je nette kleren, en op je bidden, op je Bijbellezen. Daar moet de dood op hoor. Dat kan je niet zaligen. Daar ligt geen grond in dat voor God kan bestaan. Helemaal niet. Als de uiteindelijke aardbeving van het grote oordeel Gods zal komen, dan zal dat zo in elkaar zakken. Dat is een huis zonder fundament, mensen. Maar in het leven van deze vrouwen was een Fundament van God vandaan gelegd.

Vreest gijlieden niet, want ik weet... Ja, dat had God hem meege-deeld. Die boodschap moest hij van de Hemel af komen brengen.

“Want ik weet dat jij zoekt Jezus, Die gekruisigd was”. Die veel vergeven is, heeft veel lief.

Wie zoekt jij? Ik weet dat jij zoekt Jezus, Die gekruisigd was. Daar valt het grote onderscheid. Daar vandaan spreekt de engel: “Vreest gijlieden niet”. Moet je nagaan, die vrouwen hadden allerlei onmogelijkheid meegebracht. Ze hadden niets in handen dan alleen wat goederen om de Heere Jezus te balsemen. Dat was misschien door die aardbeving wel uit d'r handen geschud. Laten we dat nu eens zeggen, bevindelijk, dat ze met lege handen daar stonden. En de vrees was in d'r hart. Ze hadden geen grond meer onder d'r voeten. En als dat nu tere zielen geweest zijn... Wie weet hebben ze wel gevreesd dat de aarde onder hen scheuren zou en dat ze levend ter hel zouden varen. Of ben je daar nooit bang voor geweest? Is het nooit een wonder voor je geweest dat de aarde dicht bleef, en dat je je zondige voeten nog op Gods wereld mocht zetten, dat je nog stappen kon doen? Ze hadden helemaal niets. Ze konden niets bekijken. Ze kwamen niet volmondig: “Ja maar, wacht eens, wij zoeken Jezus, dus wij hoeven niet te vrezen”. Helemaal niet. Dat woord komt bij God vandaan! Zie je hoe noodzakelijk het is dat het soevereine Godswerk in je leven plaatsgrijpt! Zie je dat het er op aankomt dat de Heere een begin maakt in je leven, en dat het er op aankomt dat de Heere aan deze kant van het graf een oordeel over je uitspreekt. Want hier ligt een oordeel in. Dit is het oordeel Gods over deze vrouwen: “Ik weet dat jij zoekt Jezus, Die gekruisigd was”. Hoe is die wetenschap toch tot stand gekomen? Weet je hoe? God heeft ze opgezocht. En toen God ze opgezocht, is de liefde Gods in het hart uitgestort. Die liefde Gods, die in het hart is uitgestort, heeft de wederliefde wakker gemaakt. Die deed ze zoeken. Zoeken Hem Die hun ziel zo liefhad.

De liefde Gods in het hart uitgestort. Weet je wat er toen openbaar kwam bij die vrouwen? Weet je wat er openbaar kwam? Dat ze van boze geesten en van krankheden bevangen waren. Dat ze niet meer beantwoorden konden aan het heilig doel van God. Dat ze niet meer leefden naar Gods instellingen en voor God niet konden bestaan. Toen de liefde Gods werd uitgestort in het hart, toen kwam het oordeel openbaar. Want weet je wat de liefde Gods doet? Die maakt eerlijk. Die maakt oprecht voor Zijn aangezicht. Dan kun je het nergens meer mee verbloemen. Dan wordt alles er af gepeld. Dan kom je naakt en geopend voor God terecht. Dan wordt het wel geboren in het leven van een mens, dat daar een zoektocht gaat beginnen. Het Woord zegt toch immers: “Zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God”. En waar leidt de Heilige Geest nu naar toe? Waarheen? Altijd naar Christus. Als je ergens

anders heen geleid wordt, mensen, dan is het niet uit God. De apostel zegt zelfs: "Al komt een engel uit de hemel u een ander evangelie verkondigen, gelooft hem niet". "Wat?", zegt hij, hij zegt zelfs: "Die zij vervloekt". Dit is het enige. De Heilige Geest oefent de mens in de kennis van zichzelf en de kennis van God in Zijn heilige gerechtigheid, en in de kennis van Christus als de schuldovernemende en betalende Borg van Sion. Sion zal door recht verlost worden. De Heere laat het wel gebeuren in het leven van een mens, dat je verloren gaat aan eigen kant, om opgeraapt te worden uit het graf van zonde en dood, door de opgestane Heere Jezus Christus, de Levensvorst.

Ze hadden niets. Moet je nagaan! Ze hadden niets. Ze hadden zoveel gezien. Ze hadden het kruis gezien. Ze hadden de woorden van de Heere Jezus gehoord. Ze hadden Hem zien sterven. Ze hadden Zijn laatste woorden gehoord: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest". Wat hadden ze niet gezien!

Wat hebben u en ik niet gezien! In de prediking van het Woord, zondag aan zondag, in het lezen van de Schrift, in het bezigzijn, misschien wel oudvaders lezen. Dat kan maar zo. Wat heb je niet gezien! Maar het komt er op aan, mensen, dat je zielsoog geopend wordt, dat de Heere door de kracht van Zijn Heilige Geest die zaken gaat toepassen en thuisbezorgen in je arme hart, want anders kun je met al je zien, ook op godsdienstig terrein, toch nog voor eeuwig verloren gaan. Het komt er maar op aan, mensen, dat je onder de zaligmakende arbeid van de Heere der heirscharen verkeert.

En dan die vrouwen. Ja, ze waren op de leerschool van de Heilige Geest. En weet je waar ze naar toe geleid waren? Ze waren tot aan de dood van de Heere Jezus gekomen. En nu zoeken ze een dode Heere Jezus. En de Heere sluit altijd Zijn onderwijs aan op dat punt, waar het andere onderwijs gestopt is. Want de engel gaat zeggen: "Ik weet dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was. Maar Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft".

Zie je nu wel dat je op de woorden van de Heere Jezus aan kunt! Dit is toch wel het grootste wonder. Hij had geprofeteerd van Zijn opstaan uit de doden, en het is geschied. Wie kan dat voor mogelijk houden?! Dat er Eén opstaat uit de dood, weer levend wordt, om te leven tot in alle eeuwigheid.

Dit woord heeft Hij gehouden. Dan zal ook al de andere woorden van Christus bewaarheid zijn. Jazeker, Hij zal al Zijn woorden handhaven, als Hij zegt tot een mens: "Die in zichzelf leeft en sterft, is eeuwig verloren. Die voor Mijn rekening mag komen staan, is voor eeuwig geboren en zalig gemaakt". Gelijk Hij gezegd heeft!

Komt herwaarts, zie de plaats waar de Heere gelegen heeft. Ja, eerst zien en dan spreken. Eerst onderwezen worden en dan uitdragen. Want het is een vaste en zekere zaak. En als er twijfel ontmoet zou worden, dan konden die vrouwen zeggen: "Wij hebben het gezien, de engel heeft het ons getoond".

Er valt licht over de staat van deze vrouwen in dat woord van de engel: "Ik weet dat gij zoekt Jezus". Daarom hoeven zij niet te vrezen. En ondertussen zie ik die wachters weg gaan. Die wachters zie ik vertrekken.

En als zij, dat zijn de vrouwen, heengingen om Zijn discipelen te boodschappen, toen, op dat moment, zijn enige van de wachten in de stad gekomen en boodschapten de overpriesters al de dingen die geschied waren. Ze zoeken de toevlucht niet bij Hem, die Vorst des levens, Die de aarde deed schudden. Maar ze slaan op de vlucht met al d'r vrees. Ze rennen juist bij de Heere der heirscharen vandaan en ze lopen de mens, die ze alleen maar verder mee kan slepen in het verderf, in de armen. Ze gaan daar vertellen aan de overpriesters de dingen die geschied waren. Nou, daar moet over vergaderd worden. Vergaderd zijnde met de ouderlingen en tesa-men raad genomen hebben, gaven zij de krijgsknechten veel geld. Ze hebben heel wat goud mee gekregen, om het eeuwig levende Goud te verloochenen. Ze hebben heel wat aards goud mee gekregen om straks in de buitenste duisternis eeuwige armoe en eeuwige smarten te lijden. Ze hebben van dat goud misschien wel een prachtig huis gebouwd en ze zijn er achter gekomen dat ze voor de eeuwigheid geen huis hadden, maar eeuwig aan al de gevaren en el-lende bloot staan.

Zij gaven veel goud en zeiden: "Zegt: Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen als wij sliepen". Ongelooflijk! Ongelooflijk! Weet je wat er nu van die leugen staat? En dit woord is verbreid geworden bij de Joden, tot op de huidige dag. En het is zo na te gaan dat het een leugen is. Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen als wij sliepen. Als een romeins krijgsknecht op de wacht in slaap viel, pleegde hij nog liever zelfmoord dan dat hij openbaar zou komen dat hij geslapen had. En bovendien, als die krijgsknechten aan het slapen waren, hoe konden ze dan weten dat het de discipelen geweest waren, die gekomen waren en Hem gestolen hadden? Deze leugen rammelt aan alle kanten. Maar het hindert niet hoor! Als Pilatus moeite maakt, wij zullen ook hem wel goud geven, dan zal hij wel tevreden zijn.

En dit woord is verbreid geworden bij de Joden, tot op de huidige dag. Twee dingen sterven niet uit. Dat is leugen en dat is waarheid. Leugen valt in het vlees en vindt bodem in het vlees. De mensen

waren verblijd dat ze een leugen hadden om in te geloven. Maar de waarheid Gods wordt aan de geestelijke mens geopenbaard, en die zal blijven tot in alle eeuwigheid. Jazeker. Wat een onderscheid! En dat onderscheid tussen dit volk, dat komt wel uit in het heerlijk doel dat bereikt mag worden. Het doel dat er licht gaat vallen over de opgestane Heere Jezus. Dat is het derde nog.

Maar we gaan eerst zingen. Psalm 95 vers 2 en 3.

*De HEER' is groot, een heerlijk God,
Een Koning, Die het zaligst lot,
Ver boven alle goên, kan schenken.
Het diepst van 's aardrijks ingewand,
Het hoogst gebergt' is in Zijn hand;
't Is al gehoorzaam op Zijn wenken.*

*Zijn' is de zee; z' is door Zijn kracht
Met al het droge voortgebracht;
't Moet alles naar Zijn wetten horen.
Komt, buigen w' ons dan biddend neer;
Komt, laat ons knielen voor den HEER',
Die ons gemaakt heeft en verkoren.*

Die engel gaat spreken. Want ja, laten we die wachters en die Joden met d'r leugen maar voor wat het is. Dat is toch in de dood geëindigd en dat heeft toch geen dageraad gehad. Daar is God over opgestaan en daar zal God over opstaan hoor. Al de leugen tegen Christus, tegen Zijn gezanten, al die leugen, daar zal God over opstaan.

Maar die waarheid, hoe teer is dat hier. Dat die engel zo vriendelijk en zo mild gaat spreken tot deze vrouwen van die hemelse Majesteit, waar ze terecht voor vrezden. En van Johannes staat geschreven: "Hij viel als dood aan Zijn voeten". En daar liggend aan Zijn voeten, gaat die engel spreken. Hij legde Zijn rechterhand op mij.

Vreest gijlieden niet. Ik weet dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was. Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts. De plaats wordt getoond waar de Heere gelegen heeft, en gaat haastelijk heen en zegt Zijn discipelen dat Hij opgestaan is van de doden. En zie, Hij gaat u voor naar Galiléa, daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het ulieden gezegd.

Een hemelse boodschapper gaat ze spreken van de ontmoeting met de opgestane Heere Jezus. Een hemelse boodschapper gaat ze verkondigen dat dat te gebeuren staat. En o ja, dat woord van de

engel heeft zoveel macht en invloed, dat er staat: “En haastelijk uitgaande van het graf”. Ze gaan haastelijk op het bevel van de engel uit.

Dat is trouwens zo met elk mens die week gemaakt wordt onder de bearbeiding van God. Die is haastelijk uitgaande. Jazeker. Dat is een mens, die krijgt haast in zijn leven. Dat is een mens, die is dagelijks worstelende aan de troon der genade. Dan hoor je misschien wel een leraar, een getrouwe knecht spreken, of je leest in het Woord bemoedigende woorden. En je wordt er wat door opgebeurd en vertroost. Maar nu dit. Kan dat de vrees nu volkomen wegnemen? Kan een mens, kan een prediking van het Woord, kan het lezen in de Schrift of één van de vaders, kan dat nu werkelijk de vrees uit je hart bannen? Bij die vrouwen niet. Er staat: “En haastelijk uitgaande van het graf, met vreze en grote blijdschap”. Ja, de blijdschap had de overhand genomen, want ze geloofden het woord van de engel. De blijdschap neemt in de bedroefde ziel de overhand. En die blijdschap werkt het uit dat je dagelijks verkeert aan de troon der genade, worstelend, de Heere verwachtende, totdat Hij Zijn zalige arbeid aan je volvoeren zal.

Haastelijk uitgaande van het graf. De krijgsknechten waren ook weg gegaan, met grote vreze. En deze vrouwen gaan met vreze en grote blijdschap. Dus ze hebben tranen gelaten als een regen in april, maar de grote blijdschap was als de heldere zon die scheen in d'r hart.

En ze liepen heen om hetzelfde Zijn discipelen te boodschappen. Ja natuurlijk, ze konden niet anders dan goed van God te spreken. Maar nu, in dat betrachten van de middelen des Heeren, die aangewezen zijn door de engel, gaat ze het wonder gebeuren dat de vrees totaal wordt weg genomen. En als ze heen gingen om het Zijn discipelen te boodschappen, zie, Jezus is haar ontmoet, zeggende: “Wees gegroet”. En zij tot Hem komende, greep Zijn voeten en aanbaden Hem.

Wat is hier gebeurd? Wel hier heeft een heerlijk uit geslagen in het leven van deze vrouwen. Wat is hier gebeurd? De zaligheid, het uitdelen van de gaven tot der mensen troost, gaat ze hier te beurt vallen. Christus Zelf is ze ontmoet. Hij is ze tegen gekomen, soeverein en op Zijn eigen tijd, om daar uit te delen wat Hij nu met Zijn bloed en kruisverdiensten verworven had. Gestorven om onze zonden, zegt de apostel, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Hier gaan die vrouwen het meemaken, dat de opgewekte Heere Jezus Zijn eigen lichaam en bloed gaat toepassen, Zijn eigen lijden en sterven in d'r ziel gaat afdrukken, opdat hun ziele de eeuwige zaligheid deelachtig zouden zijn.

Weest gegroet. Mensen, als je dat toch mee mag maken, dat de hemelse God niet in Zijn toorn, niet meer in Zijn bliksem tot je komt, maar in het suizen van een zachte stilte, je het toeknikt: "Wees gegroet". Als de Heere je tegen komt in het bloed van Golgotha's kruis, waarin Hij verzoening gevonden heeft. Als Hij je tegen komt in dat enig rantsoen, wat de Kerk der eeuwen zaligt. Als Hij je tegen komt in de Heere Jezus Christus. Ja, dan ontvang je pas een groet. Als de Heere het je toeschikt, uit Zijn vrije welbehagen vandaan, omwille van het Offer van Christus, zal Ik nooit meer op u toornen, in eeuwigheid niet meer schelden, uw zonden heb Ik achter Mij geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid. Als deze groetenis van Christus de vrijspraak van je ziel mag zijn, als het daar beleefd mag worden dat het bloed van de Middelaar drupt in je ziel en dat die vreemde ruil heeft plaatsgegrepen, waar je de dood en het graf onderworpen was, heeft Hij al de schuld en zonden van Zijn volk op Zich genomen, om daar toegepast te krijgen hetgeen Hij verworven heeft.

Want als Hij zegt: "Weest gegroet", dan ligt in die groetenis het eeuwig zalig leven. Dat heeft Hij toch immers verworven! Of niet? En Jezus zeide tot haar: "Vreest niet". Alleen hun Zaligmaker Zelf kon de vrees totaal uit het harte bannen. Je zult vrezen voor het oordeel Gods. Je zult vrezen voor de nacht en voor de hel. De dood zal de laatste vijand zijn die teniet gedaan zal moeten worden. De verschrikking zal je deel zijn bij dagen en bij nachten. Totdat de stem van de lieve Heere Jezus klinkt in je ziel. Totdat Hij gaat spreken van genade en van vergeving. De vrees zal je opjagen, totdat je rust mag vinden in de wonden van Immanuël. Je zult opgejaagd en voortgedreven zijn gelijk Christen in de Christenreis, met dat zware pak van schuld, totdat je door de knieën mag gaan aan de voet van Golgotha's kruis en je oog Hem mag zien. En Hem ziende zal het pak van schuld als vanzelf van je af vallen. Gij heft mijn hoofd omhoog en doet me Uw gunst aanschouwen.

Vreest niet. Nee, want ze hebben geen enkele reden meer om te vrezen, temidden van de wereld, temidden van de hel, temidden van de duivel, temidden van d'r eigen vlees. Ze hebben niets meer om te vrezen, want Hij staat voor ze in. Hij heeft ze overgenomen. Ze zijn Zijn eigendom geworden. Hij heeft ze Zelf betaald. Ze zijn gekocht, duur gekocht met het middelaarsbloed van de Heere Jezus Christus.

Vreest niet. En het is niet alleen die vrouwen te beurt gevallen. Welnee, gaat heen, boodschapt Mijn broeders dat ze heen gaan naar Galiléa, op de plaats van God beschikt.

Moet je na gaan, het Galiléa der heidenen, dat verachtte beetje. Net zoiets als Aalburg, zeg maar. Zoiets ongeveer. Dat verachtte beetje. Dat ze heen gaan naar Galiléa.

Mensen, je bent wel op een goeie plek vandaag. Dat wel. Dan moet je mij vergeten, alsjeblieft. Maar dat Woord overhouden. Omdat het Woord hier is, ben je op een goeie plek. Dat ze heen gaan naar Galiléa, en aldaar zullen zij Mij zien. Daar konden ze nog geen steek van geloven. Geloof je dat? Daar zagen ze nog niets van. Maar het is een belofte bij de Heere vandaan: "En aldaar zullen zij Mij zien". En ze hebben Hem gezien. De een nam het grif aan en de ander twijfelde. Maar ze hebben Hem gezien. En Hij heeft tot ze gesproken Zijn zalige woorden. En zo heeft de Heere in het leven van al Zijn volk een ogenblik en een plaats bepaald dat ze Hem zullen zien. Ik zeg het u. Zoekt dagelijks Zijn aangezicht. Ja hoor, dat moet je doen. Zoekt dagelijks Zijn aangezicht. En wanneer zul je Hem vinden? Op het ogenblik dat Hij Zich vinden laat. Wanneer zul je getroost zijn? Als Hij de troostvolle bediening uitstort in je hart. Wanneer zal het vrede zijn? Als de Vredevorst intrede doet in je bestaan en Zijn lieflijk gezicht gaat tonen en het in je ziel wakker maakt: "Alles aan Hem is gans begeerlijk". Als je in Hem opgeborgen mag zijn, mensen, laat dan alsjeblieft die krijgsknechten d'r hopen geld houden. Laat Pilatus blij wezen met zijn rijkdom. Voor al de schatten van de wereld wil je die schat niet kwijt. Of wel? Misschien ben je wel in de donkerheid terecht gekomen. Misschien ben je wel verachtend in de genade. Maar nu heb ik een vraag aan je. Alles van de wereld, weegt dat op tegen een nieuwe toeknik en een nieuwe blijk van Zijn gunst? O, zeg je, laat me maar mijn levenlang in de armoe wezen, een beschimmeld korstje brood eten en slootwater drinken. Dat veel liever dan dat ik Hem nog zou moeten missen.

Waar strekt nu al je liefde zich heen? Is het waar, als de Heere je hart aanziet in deze dag: "Ik weet dat gij zoekt Jezus". Want zoekers zijn vinders geworden, omdat Hij Zich heeft laten vinden. En dat niet alleen.

En de elf discipelen zijn heen gegaan naar Galiléa, naar de berg waar Jezus hen bescheiden had. Gehoorzaam zijn ze geweest op het woord. Al zagen ze er niets van. Gehoorzaam is dat wakker gemaakte volk aan het bevel van God, om dagelijks te verkeren aan de troon der genade.

De elf discipelen zijn heen gegaan. En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan. Doch sommigen twijfelden. Spurgeon is er van overtuigd dat dit het ogenblik is geweest dat Hij ook vertoond is aan vijfhonderd broeders. En er zijn twijfelmoedige zielen tussen geweest, die het allemaal niet konden bekijken. En Jezus bij hen komende, sprak

tot hen, zeggende: "Mij is gegeven..." Moet je nagaan. Dan lig je daar in de kluisters, in de banden, onder de macht van de zonde, je boezemzonde die je aangrijpt, waar je maar niet af kan komen, waar je elke keer weer in stort. Dat doe je natuurlijk in het geniep, dat niemand het ziet. Maar God ziet het wel. En je eigen hart wordt er dan onrustig van. En temidden van die wereld, waar zoveel gevaren dreigen. Temidden van de macht van de duivel, waar je ook niet tegenop kunt. Dat vuile vlees! O mensen, mensen, mensen, wat een machten. Maar Jezus zegt: "Mij is gegeven..." En daarom heeft Hij het wettig. Het is Hem zo van de Vader gegeven. De duivel heeft macht genomen, maar het zal hem ontnomen worden hoor. Echt waar. Daar hoeft je eigenlijk niet voor te vrezen. Hij is machtig, maar niet almachtig.

Wij prediken u een almachtig God, een almachtige Christus. Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Ja, hier al, maar ook straks als de bazuinen zullen klinken en het oordeel daar zal zijn. Ook dan is Mij alle macht gegeven. En dan zal Ik, o volk, voor u instaan als heel je leven tegen je getuigt. Johannes op Patmos, nou, dat is toch een doorgeleid mens (als je zo'n woord een keer gebruiken wil), maar toch, hij viel als dood aan Zijn voeten. Waarom? Omdat die man op zichzelf zag en nog zoveel zwartigheid en vuiligheid ontdekte. Als de poel van verderf open gehaald wordt, mensen, en als de puinhoop van je bestaan thuis gebracht wordt, telkens dieper en telkens meer, je zult als dood aan Zijn voeten vallen. Maar Mij is gegeven alle macht, in hemel en op aarde. Gaat dan heen, onderwijst al den volke, dezelve dependende in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Onderwijst al den volke in deze zaak. Dat is het hoog bevel van Christus. Een prediking die anders is dan deze, dan deze prediking van Christus, hoeft je niet te gehoorzamen. Onder de prediking van het Woord moet je altijd tot drie kunnen tellen. Er is één God, er zijn twee wegen en er zijn drie stukken nodig om gekend te worden. En als je niet tot drie kunt tellen onder de prediking van het Woord, is het niet naar de Schriften. Gaat dan heen, onderwijst al den volke, in die twee lessen, van Adam en van Christus; in die twee lessen, van zonde en vergeving. Lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. Weet je wat dat is, het onderhouden van het genadegebod? Weet je wat dat is? Het liefdegebod houden. Dat is slecht denken van jezelf en goed denken van Hem. Dat is dagelijks minder worden, opdat Hij meerder worde. Weet je wat dat is? Als wij nu op zouden knappen aan deze kant van het graf, dan gingen we de lucht in. Dan werd het kruis van Golgotha al kleiner. Maar de Heere drukt ons naar beneden. Hij vernedert ons in het stof. En hoe lager we komen, hoe groter het

kruis wordt. Weet je wat dat betekent? Hoe meer ontdekking er in het leven van een mens mag zijn, hoe groter het wonder van Golgotha's kruis zal zijn, en hoe heerlijker aanbidding aan God drieënig: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed". Gekocht voor tijd en eeuwigheid.

En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Ook als je gebeukt en geslagen wordt. Ook als je door de mangel moet. Ook als je in het struikgewas verstrikt zit als een zielig lammetje. Als je wegzwerft naar de einden der aarde toe. Ook als je ademhaalt in de zonde. Dat is wat! Wat zal het Christus smarten doen! Maar toch, Zijn belofte staat en geldt: "Ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld". Daarom bestaat de wereld nog, omdat ze nog niet voleind is. Er moeten er nog toegebracht worden. De Kerk is nog niet vol. Daarom hebben we ook op 2^e Paasdag nog een kerkdienst. Wie weet, God mocht Zich wenden en er ook heden nog trekken uit de duister tot Zijn wonderbaar licht. Amen, zegt Christus. Dit is waarachtig waar. Ik ben met ulieden.

Die wachters leefden voor eigen rekening, met een dikke bankrekening misschien. Maar ze leefden voor eigen rekening. En deze armzalige discipelen en die armzalige vrouwen en die armzalige gelovigen, die waren rijk. Die hadden de volle zaligheid te beurt gevallen gekregen. Die waren rijk in God. En Hij heeft voor ze ingestaan. Hij heeft ze door de wereld geleid en ze Thuis gebracht. Want Hij Die uit het graf is opgestaan, is heen gegaan, ten hemel gevaren om plaats te bereiden. Het Hoofd is reeds Boven en het lichaam zal ook volgen.

O volk in smart, Hij staat voor u in. Hij brengt u Thuis. Hij doet u aan komen in de Haven van de eeuwige rust. De dood is teniet gedaan. Het graf is overwonnen. En in het zicht op Christus zal de dood, de laatste vijand, u geen angst meer aan kunnen jagen. Hem zien, ja, dan kun je sterven.

Ik eindig met een woord van Kohlbrugge, wat ik hier al eens vaker gezegd heb. Ik zeg het nog een keer.

Kohlbrugge zat aan het sterfbed van een tante. Het mens heeft geworsteld. Geworsteld met God. Geworsteld met zichzelf. En ze riep het uit: "Waar blijft U toch, Heere Jezus?" Kohlbrugge zegt: "De stilte werd ineens doorbroken, en ze riep het uit: "Daar is Hij al". En zij stierf.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 107 : 4

*God bracht na tegenheden
Hen weer op 't rechte pad,
En richtte hunne schreden
Naar een gewenste stad.
Laat zulken voor den HEER'
Zijn milde gunstbewijzen,
Zijn wond'ren, Hem ter eer,
Voor 't ganse mensdom prijzen.*

Zegenbede.